

bleven ophævet. Det var disse Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at fremsføre, ikke førend jeg kommer ind paa det Forslag, som nu foreligger, thi skulde jeg først kunne komme med disse Bemærkninger ved at komme ind paa Forslaget, saa er det klart, at jeg ved det, jeg her har sagt, var gaaet udenfor det, der henhører til 1ste Behandling; men hvad jeg nu har gennemgaaet som Gjenstand for Indsigelse fra min Side ligeoverfor den antilte Kritik, er ligefrem Noget, der finder Anvendelse paa det foreliggende Forslag, og derfor har jeg anset mig berettiget til nu at fremkomme dermed. — Idet jeg nu gaar over til det forelagte Lovforslag, saaledes som det nu foreligger, medens jeg hidtil kun har holdt mig til en Del af det, nemlig den, der omfatter Lovforslag, som tidligere have været i Rigsdagen, men ikke ere bleve afgjorte, skal jeg bemærke, at det foreliggende Forslag indeholder nogle nye Bestemmelser, der ere beregnede paa at afhjælpe Mangler og Misforhold, som maa antages tidligere at have fundet Sted, og jeg kan ikke tilbageholde den Ytring, at det forekommer mig, at den høitærede Minister i det Hele taget ved den Maade, hvorpaa han i dette Lovforslag har ordnet Sagen, er staaet ind paa en Vej, som maa ansees for at være meget heldig og meget vel overlagt og at ville lede til gode Resultater. Hvad jeg saaledes særlig lægger stor Vægt paa, er naturligvis den Bestemmelse, at, medens man hidtil har bestemt som den sædvanlige Løn for en Fuldmægtig 800 Kr. og for en Skriver 400 Kr., har den høitærede Minister nu foreslaaet at forhøje Fuldmægtigens Løn med 15 pCt. og Skriverens med 20 pCt., det vil sige, det kommer ikke til at være en bindende Regel, da vi ikke have faste Lønningsforhold, men man holder fast ved de gamle Regler, idet man dog anser det for nødvendigt, at saadanne Procenter lægges til. Jeg vil ikke tale om, hvor vidt Forøgelsen af Lønningen for de Enkelte er aldeles tilstrækkelig; men jeg tror, at den høitærede Minister netop er kommen ind paa en heldig Vej ved at bestemme en højere Procent med Hensyn til Skrivelserne end med Hensyn til Fuldmægtigene, og Motiverne her til ere saa indlysende og klare, at jeg ikke skal opholde mig derved.

Med Hensyn til de øvrige Kontorudgifter, f. Ex. Husleie, Rejsudgifter o. s. v., da vilde jeg anse det for ikke at være rigtigt nu at komme ind derpaa; men jeg skal ikke tilbageholde den Bemærkning, at i saa Henseende vil jeg imidlertid ikke kunne være saa ganske enig med den høitærede Justitsminister. Hvad jeg i Særdeleshed finder at være i høj Grad uheldigt, er det Forslag, som indeholdes i det foreliggende, om Maaden, hvorpaa man skulde forholde sig med Hensyn til Godtgørelsen for Porto. Jeg vil ikke negte, at jeg ogsaa noget kunde beklage, at Loven af 1871 har fastsat Forholdet saaledes, som den har, fordi man ikke der har det Fornødne til at

kunne danne sig en klar Forestilling om, hvad der er det Rette, og maasse derved kunde komme til at gjøre nogen Urret; men den Vej, som den høitærede Justitsminister nu er gaaet, er jo den indtil videre at betale Porto efter Regning. Dette er jo sket, ikke fordi han har vedkjendt sig det Princip, at Portoen saaledes stadig skulde bestemmes ved Regning, men, som han saa fuldstændig har oplyst, for under Sagtagelsen af alle de Interesser, der vedkomme Landets Kommuner, at faae indhentet Erfaringer, navnlig under Indvirkning af Forholdet med Landpostbude, disse særlige Bude, som vedkommende Kommuner rundt omkring have maattet lønne; derigjennem skulde man ved at følge hans Forslag kunne komme til et Resultat, som i sig selv kunde ansees for at være rigtigt. — Nærmere vil jeg ikke gaa ind paa Lovforslaget; men idet jeg nu strax skal slutte, beder jeg om Undskyldning for, at jeg endnu berører et Punkt, som ikke umiddelbart henhører under Kontorholdslovene, og hvad der vedgaar dem, men som jeg tror, at det ogsaa heri Folkeetinget vil være ønskeligt at fremdrage, for at det kan staa de Herrer klart, at netop den Kritik, der er kommen frem fra et eller to Medlemmer i det andet Thing, ikke er bespøjet. Vedkommende Justitsminister lod under 5te Marts 1862 udgaa en Cirkulærskrivelse, — det var kort efter, at de første Kontorholdslove vare udkomne — der gik ud paa, at, efter at der nu ved Loven af 1861 var bestemt Kontorholdsgodtgørelse for Embedsmændene, altsaa Lønninger for vedkommende Fuldmægtige og Kontorbetjente, maatte man, da man vidste, at der var Retsbetjente, som lode deres Fuldmægtige og Kontorbetjente arbejde for Private i Kontortiden, anse det for nødvendigt, at dette ikke fandt Sted, og det bestemtes altsaa ved dette Cirkulære, at Retsbetjentenes Fuldmægtige og Kontorbetjente — naturligvis var Taler om de Retsbetjente, som bleve aflagte med fast Løn — ikke i Kontortiden maatte affatte Dokumenter eller give sig af med andre Forretninger for Private, fordi dette ikke vilde stemme med den Hensigt, der laa til Grund for Lovgivningens Bestemmelser om fast Løn, hvilket maatte medføre, at disse Betjente skulde arbejde i Kontortiden for den Løn, de fik. Dette er vistnok en Bestemmelse, som er fuldkommen rigtig, men det er blevet fremdraget, at denne Bestemmelse gik særdeles stærkt ud over Landbefolkningen, som saaledes ikke kunde komme til at faae sine Dokumenter affattede og heller ikke var i Stand til at forhandle med vedkommende Fuldmægtige. Jeg tror imidlertid, at dette Hensyn i alt Fald maa vige for den anførte Betragtning, som det jo har været Lovgivningens og Thingenes Sag at vaage over. Jeg vil gjerne tro, at denne Bestemmelse kan være til Uvelighed for Nogle, at de ikke kunde faae deres Forretninger udførte af Fuldmægtigen i Kontortiden, men jeg kan dog ikke andet end misbillige, naar et Medlem i Landstinget